ישׂראל שטערן

אַ ליד פֿון **בינעם העלער**

ווען אויסגעגאַנגען איז ישׂראל שטערן,
האָט צוגעשלאָסן זיך דער קוואַל פֿון טרערן.

ווען ס'האָט זײַן גוף געטאָן דעם לעצטן צאַפּל —
האָט נאָך אַ מאָל די ערד פֿאַרדינט אויף מבול.

נאָר דורך דעם בלוט, וואָס קלאַפּט אין מײַנס אַן אָדער —
ער ווערט אָן אויפֿהער בײַ דער וועלט געפֿאָדערט.

זײַן גוף אויף דער עקידה פֿונעם הונגער —
זאָל שעלטן דער, וואָס האָט אַ מאָל געזונגען.

די שפּראַך, וואָס האָט אַ מאָל געטויגט אויף גראַמען,
איז אין זײַן פּײַן געטונקען, ווי אין פֿלאַמען.

אין וויסטן חלום־וואַנדער זע איך איינעם:
דעם דיכטער שטערן אין אַ זעקל ביינער.

ער ליגט נאָך דאָרט אין געטאָ אַ פֿאַרשמאַכטער,
און וועגן לעצטן גאָט־להכעיס טראַכט ער.

ווײַל אויב ס'איז אמת, אַז לית דין ודיין,
דאַרף יעדער שלאָגן זיך מיט זײַן כּלי־זיין.

און ער האָט מער נישט ווי די פּלאַטפּיס שווערע,
ווי ס'בינטל כּתבֿים פֿון דעם דיכטער שטערן.

דאָס לעצטע ליד מיט בלוט באַדאַרף מען שרײַבן,
נאָר אויב דאָס איז נישטאָ — וועט ער דאָ בלײַבן

און לאָזן זיך פֿון הפֿקר־ווינט דאָ שענדן
און וועט מיט זיך די גאַנצע ערד פֿאַרלענדן.

אָ, זע! ער טיילט זיך אָפּ מיט לעצטן צאַפּל —
די ערד פֿאַרדינט איצט נאָך אַ מאָל דעם מבול...

מאָסקווע, 1944

[פֿון בוך: **דורך שאָטן און שײַן**, פֿאַרלאַג „יִדיש־בוך“, לאָדזש, 1948, זז' 181–182]